

Efesenii Capitolul 1

Versetul 1: »Pavel, apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus:«

Duhul Sfânt începe această scrisoare cu amintirea numelui scriitorului ei și slujitorului Lui; căci Pavel era vasul ales de Dumnezeu să fie un apostol al lui Isus Hristos între națiuni (Galateni 2,7-9).

El a fost din trupul mamei lui pus deoparte pentru această lucrare. Lucrarea lui apostolică era caracterizată prin aceea, că ea a fost primită de la Domnul Isus, după ce El a fost înălțat la cer și Și-a ocupat locul în slavă la dreapta Tatălui (Faptele Apostolilor 9,15; Galateni 1,12-16).

El era un apostol »prin voia lui Dumnezeu«. Vedem deci aici izvorul lucrării sale, care a avut ca urmare binecuvântarea și bucuria credincioșilor din toate timpurile. Era planul lui Dumnezeu, ca pe acela, care mai înainte a fost un hulitor și prigonitor al Adunării lui Dumnezeu, să-l facă un vas ales, care să ducă Numele Domnului atât la națiuni cât și la împărații și la fiii lui Israel (Faptele Apostolilor 9,15).

Deci Pavel era »prin voia lui Dumnezeu« un »apostol al lui Hristos Isus«; de aceea Adunarea lui Dumnezeu trebuia să acorde atenție deosebită adevărilor dumnezeiești, care i-au fost încredințate lui pentru Adunare. În primul capitol găsim de patru ori expresia »voia lui Dumnezeu«: versetele 1.5.9.11.

Ce minunat, că El a vrut să ne arate voia Sa divină! Ce binecuvântare pentru sufletele noastre să cunoască această voie, s-o afle și să ne bucurăm de ea!

După prezentarea numelui și lucrării scriitorului, Duhul Sfânt ne arată cui i-a fost adresată această scrisoare: »sfinților, care sunt în Efes«.

Cu toate că această scrisoare este adresată Adunării, Trupului lui Hristos, Duhul Sfânt se adresează personal credincioșilor - »sfinților«. În Adunarea lui Dumnezeu este deosebit de important pentru fiecare să înțeleagă, că Duhul Sfânt i se adresează lui, deci mie personal, și că aceste adevăruri, care îmi sunt prezentate aici, trebuie să mi le însușesc atât în ce privește valoarea lor de învățătură cât și valoarea lor practică. Eu trebuie să-mi găsesc satisfacția deplină în ele și umblarea mea trebuie să fie în concordanță cu ele.

»... sfinților« - înțelesul propriu-zis al acestui cuvânt este „pus deoparte pentru Dumnezeu”. Aceasta nu înseamnă, că credincioșii devin sfinți pe baza unei sfințenii care este în ei mai mult decât în ceilalți oameni; nici nu se spune că ei pe baza propriei lor sfințenii și evlavii devin sfinți, ci că Domnul Isus prin jertfa Sa desăvârșită i-a sfințit (Evrei 10,10; 13,12). Ei sunt puși deoparte pentru Dumnezeu. Un slujitor prețios al Domnului a prezentat aceasta în felul următor: „Expresia ‚sfânt’ în acest capitol nu înseamnă că noi am fi sfinți pe baza sfințeniei noastre, ci că noi trebuie să trăim o viață sfântă, deoarece am fost sfințiți” (H. A. Ironside).

»... și credincioșii în Hristos Isus«. Înțelesul aici este, că această scrisoare nu a fost adresată simplu acelor care mărturisesc credința lor în Domnul Isus Hristos, ci acelor, care cu toate „împotririle” – așa cum și apostolul a avut parte de ele în timpul cât a fost în închisoarea din Roma – prin harul lui Dumnezeu au păstrat cu fidelitate credința care le-a fost transmisă, deoarece ei sunt credincioși adevărați și fideli Domnului Isus. Dacă cineva crede în Isus Hristos, atunci el trebuie să-I fie și fidel.

Versetul 2: »har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.«

Apostolul salută pe credincioșii din Efes așa cum obișnuia și în celelalte scrisori, dorindu-le să fie umpluți cu har, cu pace și cu bucurie. Este un salut dublu - »har și pace« de la »Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos«. Dumnezeu Tatăl nostru este și »Dumnezeul oricărui har« (1 Petru 5,10) și »Dumnezeul păcii« (Evrei 13,20). În același fel a venit Domnul Isus Hristos la noi »plin de har și de adevăr ... și din plinătatea Lui am primit har după har« (Ioan

1,14.16; 2 Corinteni 8,9). Și El, »Domnul păcii«, a spus: »Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea« (Ioan 14,27). Tatăl și Fiul preaiubit sunt originea și izvorul oricărui har și al păcii depline.

Trebuie să observăm legătura strânsă dintre har și pace. Dumnezeu oferă pace numai pe baza harului Său și este imposibil să te bucuri de harul Său, dacă mai înainte nu ai primit »pacea cu Dumnezeu«.

Facă Dumnezeu, ca noi nu numai să cunoaștem harul Său și pacea Sa față de noi, ci și să le savurăm.

Versetul 3: »Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos,«

Apostolul vede înaintea sa planul și hotărârile lui Dumnezeu, harul Său care se revarsă față de Adunare și tainele minunate, care mai înainte au fost ascunse, dar acum i-au fost descoperite lui, ca să le facă cunoscut sfinților. Din acest motiv îi este imposibil să înceapă această scrisoare fără această preamărire sublimă: »Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos«.

Dacă credinciosul înfăptuiește poziția lui cerească și binecuvântările lui în Hristos, atunci și pentru el este imposibil ca inima lui și sentimentele lui să nu se reverse în laudă și adorare. Un creștin care nu cunoaște poziția sa, privilegiile sale și binecuvântările sale spirituale în Hristos, nu se poate apropia de Dumnezeu, Tatăl său, ca un adevărat adorator; el nu poate să cânte lui Dumnezeu și să-L preamărească.

Un rob al Domnului a observat că această cântare spirituală de laudă (versetele 3 – 14) se compune din trei strofe :

Prima parte ne conduce înapoi în trecutul cel mai îndepărtat – la început – și subiectul ei este Dumnezeu, Tatăl; așa se încheie ea cu cuvintele - »spre lauda slavei harului Său« (versetele 3-6). Partea a doua ne prezintă timpul actual, și subiectul ei este Dumnezeu, Fiul; de aceea ea se încheie cu cuvintele: »spre lauda slavei Sale« (versetele 7-12). Partea a treia se referă la viitor, și subiectul ei este Dumnezeu, Duhul Sfânt; ea se încheie cu cuvintele »spre lauda slavei Lui« (versetele 13-14). Toate aceste trei părți sunt legate între ele prin Domnul nostru Isus Hristos - »în Cel Preaiubit« (versetul 6), »în Hristos« (versetul 10), »în care« (versetul 13). »Binecuvântat să fie Dumnezeu!« Da, noi Îl binecuvântăm, și noi Îl adorăm, deoarece El »ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești«.

Să observăm ce ne este prezentat aici: »Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos«. Vedem aici pe Domnul Isus Hristos în relație dublă față de Dumnezeu. El este singurul Om desăvârșit – singurul Om, care a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ atât în viața Sa cât și în moartea Sa – Omul după gândurile lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea. În privința aceasta Dumnezeu era »Dumnezeul Său« (Psalm 22,2; Matei 27,46; Psalm 45,8; Evrei 1,9).

Dar în același timp El este și Fiul lui Dumnezeu sub două aspecte. El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Cuvântul - »Cuvântul era Dumnezeu«. Domnul Isus Hristos este singurul, veșnicul Fiu al lui Dumnezeu - »singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui«. Acest adevăr divin este clar arătat în toată Sfânta Scriptură (Ioan 1,1.2.14.18; 3,16; 10,30; 17,5.24; 1 Ioan 1,2; Evrei 1,8 și alte locuri). În același fel El este Fiul lui Dumnezeu cu privire la întruparea Sa și nașterea Sa în această lume. »Și răspunzând, îngerul i-a zis: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui-Prea-Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu.« (Luca 1,35).

Domnul Însuși a extins acest adevăr dublu, atunci când El după învierea Sa dintre cei morți a trimis prin Maria Magdalena acest mesaj la ucenicii Săi: »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru« (Ioan 20,17). Numai

pe singurul fundament al morții Sale și învierii Sale ne lasă El să intrăm și noi în această relație dublă, în care El desigur ca »Întâiul născut dintre mai mulți frați« ocupă locul de onoare.

Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos »ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești«. Ce adevăr minunat! El vrea nu numai să ne binecuvânteze cu toate aceste binecuvântări, El nu vrea să ni le dea numai în viitor, nu! Dumnezeu ne-a binecuvântat realmente! »Binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească« - nu sunt binecuvântări pământești, ca în Vechiul Testament, nu sunt binecuvântări materiale, ci sunt binecuvântări spirituale. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală, și nu mai există altă binecuvântare, pe care Cel Atotputernic ar putea să ne-o dea, deoarece El ne-a binecuvântat deja cu orice binecuvântare. Binecuvântarea nu este de pe pământul acesta, ci ea este cerească - »în locurile cerești«. Binecuvântările lui Israel erau pământești și prin necredință au fost pierdute curând din propria vină; însă binecuvântările Adunării sunt de natură cerească și ce le face să fie și mai minunate este, că ele sunt »în Hristos«. Binecuvântările sunt în Hristos și ele au fost date aceluia care sunt în Hristos.

Ce minunat este să ști și să crezi, că noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare! Dar se pune întrebarea deosebit de importantă: ne bucurăm noi cu adevărat de aceste binecuvântări spirituale și cerești? Noi posedăm o bogăție inestimabilă, bogățiile de nepătruns ale lui Hristos. Dar ne bucurăm noi realmente de aceste bogății în experiența noastră practică, sau trăim ca niște oameni săraci? Dacă posedăm privilegiile și binecuvântările cerești, atunci să trăim și o viață cerească și să facem experiențe cerești. Dacă fiecare credincios adevărat și-ar însuși această bogăție într-un mod de gândire spiritual și s-ar bucura de ea în mod practic, atunci el ar trăi și ar avea parte de toate aceste binecuvântări spirituale din locurile cerești.

Versetul 4: »... după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste;«

Problema alegerii este unul din acele adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu, care în mod absolut evident sunt divine; ea este strâns legată cu planul veșnic al lui Dumnezeu. Omul nu contribuie cu nimic la el, deoarece planul lui Dumnezeu a fost alcătuit înainte de crearea omului, da, înainte chiar de crearea lumii. Dumnezeu era de la început; și Cel Atotputernic Și-a propus »să ducă pe mulți fii la slavă«. Dar cum putea să aibă loc aceasta, după ce păcatul venise în lume?

Dacă Dumnezeu voia să ne atragă la inima Sa, atunci era necesar ca noi »să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste«. Aceasta însă nu putea avea loc pe baza unei lucrări a omului, ci numai prin lucrarea lui Dumnezeu pe baza răscumpărării prin sângele Fiului Său preaiubit Isus Hristos. »... după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect« (Efeseni 5,25-27). Aceasta este poziția credinciosului adevărat; el este în Hristos, și Dumnezeu îl vede sfânt și fără pată numai din cauză că el este în Hristos.

Preamărit să-I fie Numele! El este Cel sfânt, Cel desăvârșit. Să vedem noi ceva mai puțin în El decât aceasta? Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva!

Dumnezeu vede pe păcătosul stricat, care crede în Hristos și în lucrarea Lui atotsuficientă, așa cum Îl vede pe Hristos; Dumnezeu ne vede deja acum în El »sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste« și noi vom fi ca El, căci »Îl vom vedea așa cum este« (1 Ioan 3,2). Pentru aceasta ne-a ales Dumnezeu.

»Dumnezeu este dragoste« și Domnul nostru Isus Hristos este »Fiul dragostei Lui«. El este imaginea Dumnezeului nevăzut, revelarea divină a dragostei Lui desăvârșite. »Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut« (Ioan 1,18).

Însă nu faptul că noi vom fi ca El și vom fi sfinți și fără pată ne va preocupa pe noi și ne va fericii în slavă, ci - »dragostea Sa«. Dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, și dragostea Domnului Isus Hristos va fi subiectul bucuriei și fericirii veșnice a sfinților acolo sus, și ele să fie deja și acum aici pe pământ!

Dacă noi suntem priviți deja în această lume ca sfinți și fără pată, aceasta se va arăta în mod practic în slavă înaintea întregii creații la apariția Domnului Isus. »Când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3,4). »Vom fi ca El« (1 Ioan 3,2). Ah, și apoi, voi sfinților, Domnul vă va da să stați înaintea Lui în slava Sa fără pată și cu bucurie negrăită. Lui »să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin« (Iuda 25).

Însă deja acum este adevărat cu privire la noi, că potrivit cu poziția noastră suntem sfinți și fără pată înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă în ceea ce privește realizarea practică lipsește aceasta, »căci noi toți greșim« (Iacov 3,2).

Da, cât de des greșim și eșuăm! Cât de des ne condamnă inima noastră, cu toate că în ceea ce privește poziția noastră înaintea lui Dumnezeu suntem fără vină (1 Ioan 3,20). Noi trebuie să fim veghetori și atenți, ca să umblăm »așa cum se cuvine unor sfinți« (Efeseni 5,3). »Preaiubiților, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom primi de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui« (1 Ioan 3,21-22).

Deci cu toate că adevărul despre alegerea mai dinainte este arătat clar și învățat în Cuvântul lui Dumnezeu, el nu stă nicidecum în contradicție cu voia lui Dumnezeu referitoare la mântuirea tuturor oamenilor și cu responsabilitatea omului înaintea lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, »care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștință de adevăr« (1 Timotei 2,4). De aceea »poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască« (Faptele Apostolilor 17,30), căci »dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință« (2 Petru 3,9).

Deci nu există nici o scuză pentru omul care nu ascultă de chemarea lui Dumnezeu. Domnul cheamă pe toți oamenii la pocăință, și cine vine la El, pe acela El nu îl va alunga afară. De aceea dacă cineva va merge la pierzare, atunci este din cauza propriilor păcate și pentru că el a lepădat pe Hristos. Însă Dumnezeu nu hotărăște pe nimeni pentru judecată, ca să se piardă veșnic.

Versetul 5: »... El ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale,«

Am văzut în studiul nostru la versetul 2, că Dumnezeu este DUMNEZEUL Domnului nostru Isus Hristos, dar că El este și TATĂL SĂU. Ca Dumnezeu al Domnului nostru Isus Hristos, El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; dar ca Tată ne-a predestinat pentru înfiere.

Înainte să înceapă timpul, Tatăl în dragostea Lui duioasă Și-a propus să ducă fii la Sine în slava Sa veșnică. Nu a fost deajuns pentru El, că ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui; El nu voia să ne ducă înaintea Lui ca robi, ci ca fii – fii deja acum, și fii în slava veșnică! Ah, noi nu vom sta înaintea Lui așa cum stau îngerii, »care Îi slujesc«, ci ca fii, care se bucură de dragostea Lui profundă, de Tată.

Aceasta este poziția noastră – noi stăm ca fii înaintea lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Domnul Însuși este Întâiul-născut dintre mai mulți frați. Cu toate că Domnul Isus este singurul Fiu al Tatălui, El totuși nu se rușinează să ne numească frații Lui. Însă aceasta a putut să devină realitate binecuvântată abia după învierea Domnului dintre cei morți.

Odinioară eram robi ai lui satan în această lume stricată prin păcat; dar acum – după ce am crezut în Domnul Isus Hristos și în lucrarea Sa pe deplin valabilă – am părăsit această poziție, ca să intrăm în această legătură minunată și binecuvântată cu Dumnezeu ca fii. »Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel Întâi-născut dintre mai mulți frați« (Romani 8,29). El ne-a predestinat

pentru înfiere prin Isus Hristos »pentru Sine Însuși«. Preamărit să fie Numele Dumnezeului și Tatălui nostru, că El ne-a predestinat »pentru Sine Însuși« și pentru slava Sa.

Expresia »hotărât mai dinainte« se găsește numai în anumite scrisori ale apostolului Pavel. Să observăm, că noi am primit deja Duhul înfierii. »Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”« (Romani 8,15) Însă numai pe baza lucrării Domnului Isus, care a murit pentru noi la cruce, am primit înfierea, (compară cu Galateni 4,4-5). Noi am primit Duhul Sfânt, El Însuși fiind Duhul înfierii.

Și acum așteptăm clipa minunată, în care Mântuitorul nostru va veni să elibereze trupul nostru pământesc, »El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă« (Filipeni 3,21). Aceasta este nădejdea credinciosului adevărat; și noi »care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, așteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru« (Romani 8,23).

Însă aceasta nu înseamnă, că fiecare din noi ar fi în slavă mai mult un fiu decât suntem deja acum! »Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu« (1 Ioan 3,2); și apostolul mai adaugă; »și ce vom fi nu s-a arătat încă« ; va veni însă timpul – și el este foarte aproape! – când se va descoperii înaintea întregii creații și spre onoarea lui Dumnezeu, că noi suntem cu adevărat fii ai lui Dumnezeu, căci noi vom fi ca El, ca Hristos.

Tatăl ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine Însuși, și anume »după buna plăcere a voii Sale«. Nu a fost numai planul veșnic al lui Dumnezeu să ne aleagă mai dinainte și să ne predestineze pentru înfiere, ci totodată este și bucuria Lui, prin buna plăcere a voii Sale, să ne atragă la Sine ca fii (nu numai ca robi).

Această »bună plăcere a voii Sale« exista din veșnicie, căci Hristos, care este Înțelepciunea veșnică, spune: »Înainte de a fi fost întemeiați munții, înaintea dealurilor, am fost născută, ... eram copilașul dragostei Lui și zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-mă în partea locuită a pământului Său; desfătărilor mele erau în fiii oamenilor« (Proverbe 8,25.30.31).

Când după aceea El a fost născut în lumea aceasta, oștile cerești au preamărit pe Dumnezeu și au zis: »Slavă lui Dumnezeu în locurile preafnalte și pace pe pământ, o plăcere între oameni« (Luca 2,14).

De la început a fost buna plăcere atât a Tatălui cât și a Fiului să ne aleagă în El și să ne predestineze pentru înfiere.

Nici măcar cel mai deosebit înger din cer nu va avea parte la slava oamenilor de odinioară stricați și păcătoși, care au fost acum salvați prin harul lui Dumnezeu revărsat din belșug.

Plăcuți în Preaiubitul

Versetul 6: »... spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Cel Preaiubit.«

Aceste cuvinte sunt strâns legate cu versetele anterioare 3-5, alcătuind un lanț de aur, prețios, al hotărârilor lui Dumnezeu; toate sunt »spre lauda slavei harului Său«.

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos; El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; El ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere, ca să fim fii pentru El Însuși – da, tot ce Dumnezeu a lucrat în Hristos și prin Hristos este »spre slava harului Său«.

S-a apropiat ziua în care Adunarea glorioasă va fi subiectul admirației îngerilor și oamenilor. Întreaga creație va privi minunea dragostei nemărginite și a harului revărsat din belșug față de omul păcătos.

În realitate bogățiile harului Său nu sunt acum general cunoscute, ci numai între aceia care au fost aduși la inima Sa. Dar nu va mai dura mult și acest har va fi revelat, »când va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut« (2 Tesaloniceni 1,10).

Slava harului Său va fi atunci tema admirației și adorării de către toate creaturile, când perioada prezenței Adunării pe pământ se va încheia, când ultimul mădular al oștirii acelor care au fost hotărâți mai dinainte pentru viața veșnică va fi adăugat ei. Atunci Adunarea va fi luată în slavă, ca să fie pentru totdeauna la Domnul; și Hristos va fi revelat creației întregi; și atunci orice creatură din cer, de pe pământ și de sub pământ va privi mărimea harului lui Dumnezeu în Adunarea glorificată, care va fi cea mai apropiată dintre toate creaturile de Domnul Isus și de inima Sa. Astfel, întreaga creație va fi plină de admirație și uimire, când va vedea Mireasa, soția Mielului, că are parte de bucuria și slava Sa.

Dumnezeu ne-a dat harul Său »în Preaiubitul«, deoarece dragostea Sa este izvorul harului care se revarsă spre noi. Este demn de remarcat, că nu se spune, că noi am fost făcuți plăcuți »în Hristos«, cu toate că aceasta ar fi desigur adevărat, ci se spune: »în Preaiubitul«. Cât de prețios este, că aici găsim un Om, care a satisfăcut în chip desăvârșit inima lui Dumnezeu și dorința Lui cea mai profundă! Singurul, pe care Dumnezeu poate să-L numească »Preaiubitul«, este Hristos. Și noi suntem numai de aceea iubiți, pentru că suntem în Preaiubitul.

Cât de sublim, de minunat, este acest har dumnezeiesc! Dumnezeu Și-a descoperit harul Său și dragostea Sa față de noi »în Preaiubitul«: Hristos este etalonul acestei dragoste. Așa a zis Hristos în rugăciunea Sa către Tatăl: »... că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine« (Ioan 17,23).

Noi putem realmente să spunem cu libertate sfântă și adâncă adorare, că Dumnezeu nu putea să facă mai mult decât a făcut, și El nu voia să facă mai puțin, decât a făcut. În dragostea Sa nemărginită și în harul Său nemărginit El ne-a ridicat pe locul cel mai înalt posibil – în Preaiubitul și pentru Sine Însuși! Numele Lui să fie glorificat și adorat!

Răscumpărarea și iertarea

Versetele 7 și 8: »În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, în orice înțelepciune și pricepere,«

Ajungem acum la partea a doua a acestei minunate cântări de laudă (versetele 7-12). În prima parte (versetele 3-6) am văzut hotărârile harului lui Dumnezeu, Tatăl, de la început. Partea a doua, dimpotrivă, ne arată căile, pe care Dumnezeu le-a parcurs, ca să realizeze intențiile lui de har în timpul actual prin Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos, »în care avem răscumpărarea«.

Cuvântul »răscumpărare« îl găsim de trei ori în această epistolă. Răscumpărarea amintită în versetul 7 se referă la iertarea păcatelor noastre. Ea este deja acum partea noastră. În versetul 14 se vorbește despre răscumpărare în legătură cu luarea în posesiune a părții noastre de moștenire în slava viitoare. Capitolul 4,30 vorbește despre răscumpărarea trupului nostru, când va veni Domnul și noi vom fi făcuți ca El.

»... prin sângele Lui, iertarea greșelilor«. Prin prețul scump al sângelui lui Hristos noi am fost răscumparați și eliberați din robia îngrozitoare și grea a lui satan și a păcatului. Sentința asupra păcatului este moartea (Geneza 2,17; Romani 6,23). Eliberarea de moarte este posibilă numai prin suplinirea de către altcineva, a unei vieți fără păcat. Deoarece sufletul (sau viața) trupului este în sânge (Levitic 17,11), așa a venit și Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, în această lume, a devenit Om și S-a dat pe Sine Însuși (viața Sa) ca preț de răscumpărare pentru mulți (Matei 20,28). Fiecare, care acum crede în El și atotsuficiența lucrării Sale, primește certitudinea deplină a răscumpărării și eliberării din robia păcatului și a morții. Sângele Său prețios este temelia răscumpărării. Prin vărsarea sângelui Său, Domnul Isus a satisfăcut și dreptatea lui Dumnezeu, prin aceea că El a plătit vina, pe care noi nicidecum nu puteam s-o plătim (compară cu Luca 7,41-42).

Așa cum noi posedăm poziția noastră și binecuvântările noastre în Hristos, tot așa vedem că noi – păcătoșii stricați de odinioară – am putut fi aduși la aceste binecuvântări numai prin

răscumpărarea în Hristos Isus. Da, noi am fost păcătoși stricați și oameni fără Dumnezeu și nu puteam arăta nimic altceva decât numai păcatele noastre. Dar binecuvântat să fie Numele Dumnezeului nostru pentru răscumpărarea care ne-a fost dăruită în Hristos Isus.

Este de folos să observăm, că Duhul Sfânt în această epistolă ne conduce mai întâi în poziția cerească în Hristos, și abia după aceea se referă la răscumpărarea și iertarea păcatelor noastre; punctul de plecare al hotărârilor lui Dumnezeu este inima Sa de dragoste. Dumnezeu ne arată, ce gânduri de dragoste erau în inima Sa, înainte să existe vreo problemă a păcatului, înainte să existe omul. Nici oamenii dreți și nici oamenii păcătoși nu au putut să schimbe intențiile veșnice ale lui Dumnezeu. Dar păcătosul are nevoie de răscumpărare, de iertarea păcatelor sale.

Când Domnul Isus va veni a doua oară, atunci noi vom primi răscumpărarea trupului nostru și răscumpărarea posesiunii dobândite, partea noastră de moștenire. Răscumpărarea sufletului o posedăm deja acum. În slava viitoare credinciosul nu va posedea iertarea păcatelor mai sigur decât așa cum este deja acum. Este imposibil ca Dumnezeu să facă mai mult pentru înlăturarea păcatului, decât a făcut deja. El a dat pe singurul Lui Fiu, care la cruce Și-a vărsat sângele Lui prețios. Cum ar putea Dumnezeu să facă mai mult, ca să înlătore păcatul dinaintea ochilor Lui? Ce adevăr prețios! El dă odihnă și pace conștiinței și umple sufletul cu bucurie și mângâiere.

Cu regret este însă adevărat și că noi păcătuim deseori (și de aceasta ar trebui să ne ferim foarte mult). Dar aceste înfrângeri, care ni le aduce păcatul, nu trebuie să-l facă pe credincios să se umple de groaza pedepsei veșnice, ci mai degrabă să-l conducă la judecata de sine.

Este deosebit de important ca credinciosul să diferențieze clar următoarele două lucruri:

1. *Pedeapsa veșnică pentru păcat.* Cu privire la aceia care au »răscumpărarea prin sângele Său«, este așa, că păcatele lor au fost judecate în Domnul Isus Hristos răstignit și prin aceasta au fost înlăturate pentru veșnicie.
2. *Mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu.* În ceea ce privește judecata de sine: prima și serioasa datorie a credinciosului este, ca atunci când a căzut în păcat, să se condamne singur și să-și mărturisească păcatele înaintea lui Dumnezeu. Însă noi nu ne putem judeca înainte de a fi recunoscut că judecata lui Dumnezeu asupra păcatului L-a lovit deja pe Hristos la cruce în locul nostru.

Gândește-te, ce preț nespus de mare a fost plătit pentru răscumpărarea noastră - »răscumpărarea prin sângele Său«. Nici un alt preț mai mic nu putea fi plătit, dacă este vorba ca noi să fim salvați de blestem și de judecata care amenință. Valoarea lucrării Domnului nostru Isus Hristos la cruce – valoarea sângelui Său prețios – este fără margini. Este suficientă pentru mântuirea oricărui suflet, dacă el își caută refugiul la Dumnezeu și la sângele prețios al lui Hristos.

Trebuie să fie clar pentru oricine, că mântuirea păcătosului are ca bază numai moartea suplinitoare a lui Hristos și vărsarea sângelui Său prețios la cruce. Nimeni nu poate fi mântuit prin imitarea lui Hristos și încercarea de a fi asemenea Lui. Imitarea vieții lui Hristos este privilegiul numai al aceluia care au fost răscumpărați prin sângele lui Hristos și prin acest sânge au obținut iertarea păcatelor lor.

Să acordăm toată atenția Cuvântului lui Dumnezeu, atunci când el vorbește sub două aspecte despre »iertare«:

1. Iertarea veșnică

Despre aceasta vorbește apostolul în versetul nostru. Fiecare credincios adevărat a primit iertarea veșnică în același moment în care el a venit la Dumnezeu. El primește această iertare în valoarea lucrării de răscumpărare a lui Hristos la cruce, prin Isus Hristos, care El Însuși »a purtat păcatele noastre în Trupul Său pe lemn« (1 Petru 2,24).

Judecata asupra fiecărui păcat al credinciosului, de la începutul și până la sfârșitul vieții lui, a fost purtată de Isus Hristos la cruce. Dumnezeu nu-Și mai amintește niciodată de ele. Cum ar

putea Dumnezeu să-Și mai amintească de păcatele mele, după ce El le-a rezolvat și le-a pedepsit în Hristos? Ele sunt pentru totdeauna îndepărtate dinaintea ochilor Lui.

2. Iertarea Tatălui față de copiii Lui

Dumnezeu este, ca Judecător al tuturor oamenilor, totodată și izvorul iertării veșnice. Dar în momentul când responsabilitatea mea ca PĂCĂTOS înaintea lui DUMNEZEU se termină, începe responsabilitatea mea ca FIU față de TATĂL!

Când eu ca și copil al lui Dumnezeu vin la Tatăl meu cu păcatul meu, eu nu mă rog pentru iertarea veșnică și nici pentru salvarea de la judecată, ci eu vin la El cu mărturisirea păcatului meu, pentru ca părtășia mea ca fiu cu El, Tatăl meu, să fie refăcută. Când un credincios păcătuiește, aceasta nu înseamnă că el a pierdut viața nouă, căci această viață »este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu«. Dar păcatele lui întrerup părtășia cu Dumnezeu, Tatăl său – ele îl jefuiesc de ea. Această părtășie nu se va reface înainte ca fiul neascultător să vină la Dumnezeu, Tatăl său și să-I mărturisească păcatele lui. Atunci el obține iertarea și astfel va fi reabilitat în părtășia cu Tatăl. (compară 1 Ioan 1,6-10; 2,1-2).

Observă și diferența între »slava harului Său« din versetul 6 și »bogăția harului Său«, în versetul 7.

»Slava« harului Său stă în legătură cu binecuvântările noastre spirituale și cu predestinarea noastră pentru înfiere, cu alte cuvinte: cu toate privilegiile noastre în Hristos Isus, Domnul nostru. Cât de minunat este harul Său, care a adus astfel de păcătoși nedemni la astfel de binecuvântări sublime!

Dar »bogăția« harului Său este legată cu ceea ce Dumnezeu – fără să țină seama de prețul pe care El Însuși Îl va plăti – a pregătit pentru noi păcătoșii sărmani: răscumpărarea prin sângele Fiului Său preaiubit, Domnul nostru.

Preamărit să-I fie Numele! Nu a fost de ajuns pentru El să descopere față de noi păcătoșii sărmani izvorul harului Său bogat. El a descoperit și slava harului Său. El a vrut să ne arate Persoana Sa minunată, cine este El, Cel Atotputernic – și nu numai cine eram noi.

Dumnezeu ne-a dăruit din belșug bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit peste noi »în orice înțelepciune și pricepere«. Preamărit să-I fie Numele! El ne-a dovedit nu numai harul Său, ci El a vrut în bunătatea și dărnicia Lui să ne dăruiască și înțelegere spirituală – înțelepciune și pricepere, pentru ca noi să cunoaștem și să înțelegem hotărârile dragostei Sale și harul în Hristos Isus și pentru ca noi să ne bucurăm de ele.

Cuvântul lui Dumnezeu este revelația desăvârșită și divină a tuturor gândurilor și hotărârilor Sale. Cu cât noi cercetăm mai mult comorile Cuvântului Său divin și medităm asupra lui, cu atât mai mult vom crește în harul și cunoașterea gândurilor și hotărârilor Sale, însă în mod deosebit în cunoașterea Fiului Său preaiubit. Este ca și cum El ne-ar fi zis: „Tu poți intra acum în Locul Preasfânt, poți veni în acest loc, care este cel mai apropiat de Mine, ca să cunoști gândurile Mele cele mai lăuntrice, voința Mea și hotărârea Mea cu privire la Fiul Meu. Eu te-am eliberat de toată frica și de toate păcatele. Folosește-te deci de această libertate desăvârșită, pe care ți-am dat-o, ca să cunoști și să înțelegi voia Mea.” Ah, preamărit să-I fie Numele Său sfânt și minunat!

Taina voii Sale

Versetul 9: »făcându-ne cunoscută taina voii Sale, potrivit bunei Sale plăceri pe care Și-o pusese în gând în Sine Însuși.«

Este minunat, că Dumnezeu, Tatăl nostru, în dragostea Sa și în harul Lui dorește să ne facă cunoscut taina voii Sale, care nu a fost cunoscută de nimeni în tot universul. Este bucuria Lui să facă aceasta!

»Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care Îl iubesc. Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu.« (1 Corinteni 2,9-10).

»... care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte generații, cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și proroci, prin Duhul. ... și să pună în lumină înaintea tuturor, care este administrarea acestei taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a creat toate« (Efeseni 3,5.9).

Este planul voii Sale să aducă toate lucrurile din cer și de pe pământ sub singura autoritate a lui Hristos. Această voie a lui Dumnezeu era o taină ascunsă față de orice ființă. Este important să se înțeleagă sensul profund al cuvântului »taină«. El se folosește mereu în cărțile Noului Testament și în mod deosebit în această scrisoare. Conținutul acestei taine sunt gândurile și hotărârile divine, care de la început erau în inima lui Dumnezeu, dar care au fost ascunse și necunoscute în timpul Vechiului Testament. Acum însă ele au fost descoperite și explicate pe paginile Noului Testament.

Credinciosului i s-a dăruit privilegiul să cunoască aceste taine. De aceea ele nu mai sunt ascunse, ci sunt „taine” descoperite. »Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor (celor necredincioși) nu le-a fost dat« (Matei 13,11). Însă aceste taine ne-au fost date nu pentru satisfacerea curiozității noastre, ci cu scopul să ne bucurăm de ele și prin aceasta să fim întăriți în sufletele noastre, și astfel să trăim aici jos pe pământ o viață de sfințenie practică.

Aproape că nu mai trebuie spus, că noi găsim adevăruri divine binecuvântate și în Vechiul Testament; dar despre acestea nu se spune că sunt taine.

Cu toate că ar conduce prea departe, să spunem mai mult în privința aceasta, dorim totuși în continuare să prezentăm »tainele« cele mai importante, care ne-au fost revelate în Noul Testament:

1. Taina evlaviei (sau a întrupării lui Hristos): 1 Timotei 3,16
2. Taina unirii intime a Adunării cu Hristos: Efeseni 5,32
3. Taina credinței: 1 Timotei 3.9
4. Taina unității credincioșilor dintre iudei și păgâni: Efeseni 3,5-6
5. Taina revenirii Domnului: 1 Corinteni 15,51
6. Taina reabilitării lui Israel pentru Domnul: Romani 11,25
7. Taina Evangheliei: Efeseni 6,19
8. Taina Împărăției lui Dumnezeu: Marcu 4,11; Matei 13,11; Luca 8,10
9. Taina celor șapte stele și a celor șapte sfeșnice de aur: Apocalipsa 1,20
10. Taina fărădelegii: 2 Tesaloniceni 2,7
11. Taina Babilonului, a curvei: Apocalipsa 17,5
12. Taina aducerii tuturor sub un Cap în Hristos: Efeseni 1,9

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut taina voii Sale »potrivit bunei Sale plăceri pe care Și-o pusese în gând în Sine Însuși«. Era bucuria Lui, buna Lui plăcere, să ne facă cunoscut slava Fiului Său preaiubit, care umple toată voia Sa și S-a smerit pe Sine Însuși și S-a făcut ascultător »până la moarte, și chiar moarte de cruce«.

Hristos, Cap al tuturor lucrurilor

Versetul 10: »pentru administrarea plinătății timpurilor, spre a uni în Hristos toate lucrurile care sunt în ceruri și lucrurile care sunt pe pământ.«

Ce se spune în acest verset este rezumatul scurt »al tainei voii Sale«, aceasta înseamnă că Hristos este Domnul și va avea toată autoritatea asupra lumii acesteia. Guvernarea Lui nu este

astăzi general recunoscută. Dar la sfârșitul perioadei actuale se va arăta înaintea întregii creații, că Hristos are autoritate asupra ei.

ACUM Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice nume. Însă nu mai este mult până când ATUNCI »în Numele lui Isus se va pleca orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn« (Filipeni 2,9-11).

Expresia »administrarea plinătății timpurilor« înseamnă, că Dumnezeu Își va împlini planurile Sale prin Hristos. El va pune capăt timpurilor, care sunt legate de domnia și cârmuirea omenească – numite și »timpurile națiunilor« - și va preda domnia Împărăției lui Hristos: »Un sceptru de dreptate este sceptrul Împărăției Tale« (Evrei 1,8).

Când a venit »împlinirea vremii«, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lumea aceasta, ca să înfăptuiască lucrarea de mântuire; dar la »împlinirea timpurilor« Dumnezeu va trimite a doua oară pe Fiul Său, pentru ca El să aducă toate lucrurile sub domnia Sa, ca și Cap. Atunci toată creația va mărturisi, că Domnul Isus este »Împăratul împăraților și Domnul domnilor«. Este buna plăcere a voii lui Dumnezeu ca noi să avem parte de această slavă a Fiului Său.

Adunarea are marele privilegiu și marea binecuvântare, că ea este unită cu Hristos, și totodată Îi aparține și este în Hristos. De ce binecuvântări se poate bucura Adunarea! Dar la împlinirea timpurilor, aceasta înseamnă în timpul celor 1000 de ani de domnie a lui Hristos, toată creația va avea parte de aceste binecuvântări. Întristarea și durerea creației supuse deșertăciunii (Romani 8), timpul orbirii spirituale a poporului lui Dumnezeu din vechime și timpul guvernărilor neînțelepte ale națiunilor se vor sfârși atunci. Nu va mai fi nici slăbiciunea Adunării, nici sciziunile ei, nici puterea satanei pentru inducerea în eroare a oamenilor.

Creația încă suspină, căci toate aceste lucruri sunt încă prezente la noi. Ca urmare a păcatului această creație a fost supusă la tot felul de suferințe și boli, da, chiar și morții. Dar Dumnezeu va pregăti un sfârșit tuturor acestora, atunci când Hristos va veni să guverneze peste această creație suferindă. În timpul acela satan va fi legat, oamenii vor fi eliberați de robia și ispita lui. Atunci Dumnezeu va binecuvânta pe poporul Său pământesc sub conducerea și împărăția lui Mesia. El va binecuvânta și orice națiune, când El va fi sfințit în mijlocul lor. Nici pământul nu va mai rămâne mult timp în starea lui actuală de sărăcie și nenorocire, ci blestemul va fi înlăturat, și pustia se va bucura și va înflori.

Întreaga scenă actuală va fi schimbată, când Hristos va fi făcut Izvorul și Punctul central al oricărei binecuvântări. Hristos, ca „Cel mai tare” va lega pe „cel tare”, și »sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui«. El este Domnul cerului și al pământului, care ca Mesia va domni peste poporul Său pământesc și ca Fiu al Omului va domni peste toate națiunile pământului. Această lume zbuciumată va fi atunci vindecată pe deplin.

În încheiere putem spune, că venirea lui Hristos va fi leacul desăvârșit pentru această lume neliniștită, când El va ieși din locul tainic și orice ochi Îl va vedea.

Obținerea unei moșteniri

Versetele 11 și 12: »În El am primit și o moștenire, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos.«

Apostolul vorbește aici despre sine însuși și despre iudeii, care ca și el au crezut în Isus Hristos, și ca urmare a credinței lor în Domnul Isus au primit o moștenire cerească.

În versetul 5 am văzut că adevărații credincioși sunt hotărâți de Dumnezeu pentru înfiere. Cu alte cuvinte: prin Isus Hristos ei devin copii ai lui Dumnezeu. Prin această poziție de copil ei sunt totodată moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos (Romani 8,17).

Când toate lucrurile vor fi aduse sub un Cap în Hristos și împlinirea timpurilor va fi venit (aceasta are loc după răpirea Adunării), atunci fără îndoială toți credincioșii care vor trăi pe pământ, atât dintre iudei cât și dintre națiuni, se vor bucura de mari binecuvântări pământești. Noi însă am primit în Hristos o moștenire cerească, deoarece binecuvântările noastre nu sunt pământești ci cerești, după »hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale.«

Preamărit să fie Numele Dumnezeului și Tatălui nostru! Hotărârea Lui era ca, copiii Lui, uniți prin Fiul Său preaiubit, să primească în El o moștenire cerească, minunată. Preamărit să fie Numele Lui minunat pentru această »hotărâre« și acest »sfat al voii Sale«!

»Ca să fim spre lauda slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos.« Așa cum am remarcat deja, acest »noi« se referă la iudeii, care trebuiau să audă Evanghelia înainte ca ea să fie vestită națiunilor. Dar apostolul Pavel era unul dintre ei, de aceea el spune: »noi am primit o parte cerească«.

»Ca să fim spre lauda slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos« se referă deci la acei iudei care în timpul lepădării Lui de către națiunea lor în totalitatea ei, au crezut acum în Hristos, și-au pus nădejdea în El. Când însă El va apărea în slavă și orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1,7; Zaharia 12,10) – chiar și aceia care L-au străpuns – atunci rămășița acestui popor se va întoarce la Domnul cu pocăință și întristare de faptul că L-au lepădat, și ei vor crede în El ca Domnul și Împăratul lor.

Astfel cuvântul »noi« din acest verset se referă la iudeii care au crezut în Hristos, în timp ce cuvântul »voi« din versetul 13 se referă la credincioșii dintre națiuni. Este ca și cum apostolul ar fi vrut să spună: noi (credincioșii dintre iudei), care »mai dinainte am nădăjduit în Hristos (sau, noi cei care am fost primii care au crezut în Hristos), vom fi spre lauda slavei Sale«, iar restul din Israel nu vor fi spre lauda slavei Sale, deoarece ei au lepădat pe Hristos.

Dar acea rămășiță din Israel, care în viitor vor crede în Mesia cel lepădat, vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui și vor auzi cuvintele pe care le citim în Isaia 60,1: »Scoală-te, strălucește! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine«. În zilele acelea ei vor striga: »Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, pe El Îl așteptam« (Isaia 25,9).

Ce mare va fi bucuria aceluia, care vor primi pe Hristos, când Îl vor vedea în arătarea slavei Sale! Însă bucuria aceluia care nu au văzut și au crezut va fi mai mare (Ioan 20,29)! Ei vor fi »spre lauda slavei Sale« și vor avea parte de toată slava Sa, când El va veni să domnească aici.

Lucrarea Trinității lui Dumnezeu

Am ajuns la partea a treia și ultima a acestei cântări de laudă plăcută, care se extinde de la versetul 3 până la versetul 13.

În prima parte (versetele 3-6) am văzut planul lui Dumnezeu, TATĂL, și hotărârile harului Său bogat, pe care El le-a întocmit în veșnicia trecută, prin aceea că El ne-a ales înainte de întemeierea lumii să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; și ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos pentru Sine Însuși, ca să fim spre lauda slavei harului Său.

În partea a doua (versetele 7-12) vedem apoi lucrarea Duhului Sfânt prin nașterea din nou a păcătosului și locuirea Lui în el – și aceasta iarăși »spre lauda slavei Sale«.

A fost planul veșnic al Tatălui, ca să binecuvânteze pe om. Fiul a făcut lucrarea prin care acest plan veșnic al Tatălui putea să se îplinească. După aceea a venit Duhul Sfânt în lumea aceasta, ca să înfăptuiască această lucrare binecuvântată în inimile păcătoșilor care cred în Isus Hristos. Această lucrare a Duhului Sfânt durează până când credincioșii sunt în slavă. În toate acestea vedem pe Dumnezeu Trinitatea lucrând, ca să mântuiască pe oameni și să-i binecuvânteze.

Auzit – crezut – pecetluit

Versetul 13: »în care și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței«

În versetul 12 apostolul Pavel a vorbit în mod deosebit despre credincioșii dintre iudei. Începând de aici (versetul 13) cuvintele sale sunt adresate credincioșilor dintre națiuni. Diferența dintre cuvântul »noi« din versetul 12 și cuvântul »voi« din versetul 13 arată clar aceasta.

În acest verset se întâlnesc trei cuvinte remarcabile, importante: »auzit« - »crezut« - »pecetluit«. Oamenii, cărora apostolul le scrie, mai întâi au auzit și apoi au crezut, căci »Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu« (Romani 10,17).

Prima lucrare a Duhului Sfânt într-un suflet este, să-i descopere adevărul despre sine însuși; să-l convingă, că ele este mort în păcate și greșeli și că este un sclav al lui satan și al păcatului. El îi arată, că el este pierdut și a meritat să fie condamnat veșnic din cauza păcatelor sale. Când însă el aude Evanghelia mântuirii și o primește, prin aceea că el crede în Domnul Isus și în atotsuficiența lucrării Sale pe cruce, i se iartă, el însuși devine născut din nou, și Dumnezeu îl pecetluiește cu Duhul Său Sfânt, ca răspuns la credința lui. »După ce ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței«. În clipa când un om crede în Domnul Isus și Îl primește ca Mântuitor personal, el este pecetluit cu Duhul Sfânt.

Domnul Isus Însuși a fost pecetluit cu Duhul Sfânt (Matei 3,16; Faptele Apostolilor 10,38). Însă în privința aceasta El stă unic înaintea noastră. Căci El a fost pecetluit cu Duhul Sfânt ÎNAINTE – NU DUPĂ! – ca El să înfăptuiască lucrarea de mântuire; »căci Tatăl, adică Dumnezeu, pe El L-a pecetluit« (Ioan 6,27).

Preamăritul nostru Domn a fost pecetluit ca Fiu al Omului cu Duhul, fără să fi avut câtuși de puțin nevoie de vărsare de sânge, deoarece El este Cel sfânt, »care nu a cunoscut niciun păcat«. Dar El a murit și Și-a vărsat sângele pentru noi, pentru ca Duhului Sfânt să-I fie posibil să ne pecetluiască și pe noi, care de la natură am fost total nedemni. Numai pe baza jertfei de ispășire a lui Hristos poate Duhul Sfânt să locuiască în noi.

Domnul a învățat pe ucenicii Săi să roage pe Tatăl pentru darul Duhului Sfânt (Luca 11,43). Răspunsul Tatălui la această dorință a fost dat în ziua de Rusalii, când El a trimis pe Duhul Sfânt din cer, ca El să locuiască în credincioși (Faptele Apostolilor 2). »Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos nu este al Lui« (Romani 8,9).

Dacă știm aceasta, este corect ca credincioșii să se roage pentru coborârea Duhului Sfânt? Căci El i-a pecetluit deja demult și are deja locuința în ei? Nu ar fi fost o necredință îngrozitoare, dacă ucenicii ar fi rugat pe Dumnezeu să le trimită pe Hristos, căci El era deja cu ei? Tot așa este un păcat al necredinței, când credincioșii astăzi se roagă pentru o nouă revărsare a „Duhului Sfânt” sau pentru un al doilea Rusalii, după ce Persoana divină a Duhului Sfânt a coborât și locuiește în credincioșii adevărați. De asemenea este adevărat, că noi nu trebuie să întristăm Duhul Sfânt, ci trebuie să ne rugăm permanent „să fim umpluți cu Duhul” și „întăriți cu putere în omul dinlăuntru” (1 Tesaloniceni 5,19; Efeseni 3,16; 4,30; 5,18).

Dumnezeu Însuși pecetluiește, pe cel care crede, de îndată ce acesta ia pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor personal. »Care ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimi arvuna Duhului« (2 Corinteni 1,22). Astfel pecetea este dovada sau semnul vizibil al credinței adevărate, neprefăcute - »Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii« (2 Corinteni 3,3).

Prin aceasta credincioșii adevărați sunt epistole ale lui Hristos față de o lume stricată, muribundă. O scrisoare scrisă descoperă totdeauna gândurile și intențiile scriitorului; așa sunt și copiii lui Dumnezeu o scrisoare a lui Hristos, prin aceea că Duhul Sfânt a scris Cuvântul viu al lui Dumnezeu pe inimile lor și în viața lor, ca să fie cunoscut și citit de toți.

Semnul distinctiv dintre un credincios adevărat și un simplu mărturisitor este că primul are pecetea Duhului Sfânt.

Dar o pecete este și o dovadă și un semn de posesiune: »Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi”« (2 Timotei 2,19). Hristos a spus de asemenea: »Eu sunt Păstorul cel bun. Eu cunosc pe cele ce sunt ale Mele și sunt cunoscut de cele ce sunt ale Mele« (Ioan 10,14).

Proprietarul unei turme de oi „înseamnă” oile sale cu un semn – un semn propriu, o pecete arsă cu fierul roșu. Tot așa și Dumnezeu are pecetea Lui proprie, deosebită, pentru marcarea proprietății Sale – pentru a face cunoscut ce este al Lui și cine sunt ai Lui. Această pecete deosebită a lui Dumnezeu este Duhul Sfânt, care ne-a fost dat și care acum ne mărturisește că suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8,15-16; Galateni 4,6).

Pecetea este și dovada siguranței și păstrării până la sfârșit, căci Duhul Sfânt este »arvuna moștenirii noastre« (versetul 14), și prin El am fost »pecetluiti pentru ziua răscumpărării« (Efeseni 4,30).

Aceasta este și un răspuns clar al lui Dumnezeu, care înlătură orice îndoială și arată că un credincios adevărat va fi păzit până la sfârșit și nu va mai putea merge la pierzare.

Observă că Duhul Sfânt este numit de trei ori în Noul Testament ca pecete pentru credincios, și anume în Efeseni 1,13; 4,30 și 2 Corinteni 1,22.

Duhul Sfânt este numit aici și »Duhul Sfânt al făgăduinței«, deoarece Dumnezeu, Tatăl, a făgăduit, că El va trimite Duhul Sfânt în această lume, pentru ca El pe baza lucrării de mântuire înfăptuite să-și facă locuință în credincioșii adevărați. (Faptele Apostolilor 1,4; Ioan 14,26; 15,26; Efeseni 3,6).

Arvuna moștenirii noastre

Versetul 14: »și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea moștenirii dobândite, spre lauda slavei Lui.«

»Ziua răscumpărării« (Efeseni 4,30) se referă la răscumpărarea trupului nostru, când va veni Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos și »va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă« (Filipeni 3,21). »Pentru răscumpărarea moștenirii« se referă însă la timpul când Domnul va nimici puterea satanei și va începe guvernarea.

Ca »arvună a moștenirii noastre« Duhul Sfânt este pecetea pusă pe harul bogat al lui Dumnezeu, pe care noi l-am primit deja în Hristos; El este însă și arvuna acelei slave pe care noi urmează s-o primim împreună cu Hristos – probabil în scurt timp.

Este lucrarea Duhului Sfânt »ca arvună«, să ne umple deja acum în timpul pribegiei noastre cu bucurie pentru slăvile acestei moșteniri, înainte ca noi să fi ajuns la ea, și să ne facă să savurăm deja acum binecuvântările cerești, înainte ca noi să fim în cer. Exprimat prin alte cuvinte, Duhul Sfânt lucrează în noi bucuria și fericirea cu privire la ceea ce noi posedăm în Hristos, înainte ca noi să fim cu El în slavă.

Această parte de moștenire este în realitate moștenirea lui Hristos Însuși, căci pe baza lucrării Sale înfăptuite la cruce Hristos a răscumpărat înapoi pentru Sine toate lucrurile. Curând va veni ziua în care El în puterea și autoritatea Sa Își va revendica drepturile asupra acestei moșteniri. Atunci toate lucrurile, care Îi aparțin, vor avea parte de slava moștenirii Sale: »Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu« (Ioan 17,22).

Ca credincioși nu ar trebui să permitem ca ceva să ne împiedice în viața noastră spirituală în a savura bucuria noastră actuală, satisfacția și fericirea cu privire la moștenirea viitoare, să nu ne răpească bucuria în Domnul, care este »nădejdea slavei« în noi. Chiar și cea mai mică abatere de la Domnul va avea ca urmare pierderea bucuriei pentru moștenirea cerească – da, pierderea părtașiei noastre cu Domnul. Avem mare nevoie să stăruim în poziția de veghetori și oameni ai

rugăciunii, pentru ca bucuria noastră să fie permanent așa de deplină, cum va fi la venirea scumpului nostru Domn Isus.

Cine ar putea să-și imagineze starea noastră de fericire, când noi vom vedea față către față pe Domnul nostru preaiubit! Atunci nu va mai fi nici o urmă de păcat, de slăbiciune sau delăsare, care acum ne înconjoară încă. »Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este« (1 Ioan 3,2).

Spre lauda slavei Sale

Să meditam la faptul, că toate acestea vor avea loc »spre lauda slavei Sale«! Fiecare credincios mântuit – aceasta înseamnă, orice păcătos salvat prin harul lui Dumnezeu – va fi pentru totdeauna și veșnic spre slava Dumnezeului și Tatălui nostru și spre satisfacția deplină a inimii Domnului nostru Isus. Tocmai acesta a fost scopul Domnului Isus Hristos, pentru care El a părăsit tronul ceresc și S-a coborât pe acest pământ, ca să moară la cruce pentru păcatele noastre și prin sângele Lui prețios să ne răscumpere, pentru ca noi să devenim proprietate a Lui.

Tatăl ne-a dat Duhul Sfânt, care este arvuna moștenirii noastre, »spre lauda slavei Lui«. Să observăm diferența dintre expresiile »spre lauda slavei harului Său« în versetul 6 și »lauda slavei Sale« din versetul 12. Slava harului Său a fost realmente descoperită la cruce; când Hristos, viața noastră, Se va arăta, și noi vom fi arătați împreună cu El în slavă (Coloseni 3,4).

Vrem să mai atragem atenția la o altă diferență: versetul 6 vorbește despre »slava harului Său«, versetul 7 despre »bogățiile harului Său«. Cu toate că slava harului Său S-a arătat celor credincioși în mod deosebit la cruce, totuși această slavă nu se va arăta în toată desăvârșirea ei înaintea întregii creații, până când noi înșine, cu toată slăbiciunea noastră și lipsa noastră de demnitate, nu vom fi aduși prin harul lui Dumnezeu în slava Sa. Atunci vom fi cu adevărat »spre lauda slavei sale«. Dimpotrivă, noi ne putem deja acum bucura pe deplin de »bogăția harului Său« - fie mai întâi ca păcătoși, apoi ca credincioși, după cum este scris: »... în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu« (Romani 5,2).